

zločinu svádění ke křivému svědectví (§ 197, 199 a) tr. zák.), jelikož v obou případech by přicházela S-ová v úvahu jen jako obviněná, nikdy však jako svědkyně (viz rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského čís. 1014 a rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu č. 2658 a j. sb. n. s.). K tomu přistupují další výsledky průvodního řízení, zejména pro posouzení věci závažná okolnost, že obžalovaný v onom dopise neužil slova »žaloba«, »nýbrž« »oznámení« a že v celém dopise není zmínky o tom, že má Amalie S-ová vypovídati na soudě jako svědkyně. Nálezací soud se sice zabýval touto pro posouzení věci závažnou okolností, pokládal ji však za nerozhodnou, protože obžalovaný není právníkem, který by přesně rozeznával mezi žalobou a oznámením. Tento názor nelze uznati za správný. Pojmy oznámení a žaloba mohou býti i neprávnicku běžné a stěží se dá o obžalovaném, inteligentním obchodníku, jenž již se soudy měl co činiti, předpokládati že mezi těmito pojmy nerozlišoval. Na případný úmysl stěžovatelův lze proto usuzovati z výrazu, kterého sám v dopise užil, a z jeho obhajoby. Nálezací soud vzal však za prokázánu i třetí možnost, nejvzdálenější, že obžalovaný musil věděti že mu hrozí rozvodový spor a že se mu jednalo jenom o to, by Amalii S-ovou přiměl ke křivé svědecké výpovědi v tomto sporu, nemá však pro tento úsudek, jak dolíčeno, pevného podkladu, nýbrž opírá jej jen o zjištění, o jichž správnosti jsou závažné pochybnosti. Jest na snadě úvaha, že by si manželka, pomýšlející na rozvod, hleděla napřed zjednati bezpečný podklad pro další kroky za tímto účelem, trestním řízením pro cizoložství. Jelikož podle toho, co uvedeno, není vyloučeno, že by nálezací soud, kdyby se byl náležitě vypořádal s obhajobou obžalovaného a hodnotil ji v celku a ve vnitřní spojitosti s ostatními výsledky průvodního řízení, nedospěl k jinému přesvědčení, použil nejvyšší soud jako soud zrušovací práva jemu § 362 tr. ř. propůjčeného, zrušil, slyšev generální prokuraturu, napadený rozsudek a odkázal věc nálezacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Čís. 3354.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Otázku důkazu pravděpodobnosti jest posuzovati podle měřítko objektivního. Musí býti dokázány takové skutečnosti, jež při bedlivém objektivním zkoumání pro svou vnitřní spolehlivost a přesvědčivost postačují, by tvrzené obvinění mohlo býti pokládáno za pravdivé.

Objektivní postačitelnost dokázaných okolností k důvodnému předpokladu pravdivosti zprávy nemůže však ospravedlniti sprostění ve smyslu § 4 nov. čís. 124/1924 sb. z. a n., je-li prokázáno, že obžalovaný subjektivně věděl, že objektivní průkaznost dotyčných okolností je jen zdánlivá a že věc se má v pravdě jinak.

Otázku, zda zájem v konkrétním případě sledovaný je zájmem veřejným, jest řešiti s hlediska objektivního. Nestací subjektivní přesvědčení pachatelovo, že jednal v úmyslu chrániti veřejný zájem.

Shoda zájmu stranického se zájmem veřejným jest po případě možná; jde o zájem veřejný, šlo-li o to, by byl zabezpečen pro vůdčí místa v mocné politické straně výběr osob nejčestnějších.

§ 4 tisk. nov. nechrání útoky vybočující z mezí zvláštnosti případu a neobmezující se na míru nejnutnější, pokud bylo třeba dotýkati se cti soukromého obžalobce.

Okolnost, že podkladem vydávání u veřejný posměch nebo hanění byl vztah k určitému jednání napadeného, z něhož jakožto mravní soud je pozastavený výrok odvozován, není závadou použitelnosti § 491 tr. zák.

Řešení otázky skutkové nepodléhá přezkoumání s hlediska § 290 tr. ř.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1928, Zm II 173/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku zemského trestního jako kmetského soudu v Brně ze dne 21. března 1928, pokud jím byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin urážky na cti tiskem podle §§ 488 a 491 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a k němu se vztahující usnesení zemského trestního soudu jako soudu kmetského v Brně ze dne 21. března 1928 a ze dne 30. března 1928, a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozsoudil.

Důvody:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, jež napadá rozsudek z důvodů zmatečnosti podle čís. 4, 7, 9 písm. a) a b) tr. ř., nelze upříti oprávnění. S hlediska důvodů zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) a b) § 281 tr. ř. označuje zmateční stížnost ve svých vývodech, prostoupených věcně i uplatňováním výtek formálních, za spočívající na nesprávném právním stanovisku, když rozsudek vzal za prokázáno, že se obžalovaným podařil důkaz pravděpodobnosti. Rozsudek předpokládá, že obžalovaní měli před sepsáním a uveřejněním závadného článku po ruce opis fonogramu a fotografický snímek odpovědi Stürgkhovy, a dochází z jich vnitřní souvislosti, z jejich obsahu a ze známosti předpisu Stürgkhova k závěru, že tyto doklady stačily, by přivedly obžalované k plnému přesvědčení, že opis a fotografie pocházejí z úředních originálů, a že jsou těmito písemnostmi prokázány okolnosti, pro které tvrzení závadné zprávy mohlo býti obžalovanými považováno důvodně za pravdivé. Tento výrok je stížen právní vadou, záležející v tom, že rozsudek posuzuje otázku právě řečenou se subjektivního hlediska obžalovaných, přehlížeje, že zákon (a to, jak patrně z důvodové zprávy Ústavněprávního výboru senátu Národního Shromáždění tisk č. 1884, vědomě a úmyslně (přeje si míti na otázku přiloženo měřítko objektivní, takže soudu kmetskému jest se vysloviti o tom, zda byly dokázány takové skutečnosti, jež při bedlivém objektivním zkoumání pro svou vnitřní spolehlivost a přesvědčivost postačují, by tvrzené obvinění mohlo býti pokládáno za pravdivé (srov. rozh. čís. 2649 a j.)). Jinými slovy, kmetský soud má se vysloviti o tom, zda dobrá víra obžalovaného byla objektivně odůvodněna, zda obžalovaným uváděné podklady pro tvrzení zprávy ob stojí také před činností posuzující objektivně

otázku, zda to, co vyšlo na jevo na skutečnostech, odůvodňovalo při svědomitém, nikoli lehkovážném zkoumání, hledícím spolu k povaze zdrojů, z nichž čerpáno, závěr vyslovený pak obsahem zprávy (srov. rozh. čís. 2905, 3177 sb. tr.). Tak se soud kmetský nezachoval. Než této vady jeho rozsudku zmateční stížnost nevytýká a soud zrušovací nemůže jí dbáti z moci úřední, vázán jsa zásadou prvního odstavce § 290 tr. ř., neboť by musil postupovati v neprospěch obžalovaných za meze obžalobcova odporu proti rozsudku. Nezbyývá tedy soudu zrušovacímu, než spokojiti se s výrokem soudu kmetského, třebaže přisvědčil jen k otázce subjektivní dobré víry obžalovaných. Nebyla-li touto odpovědí vyřízena otázka celá, není přece odpověď zhola bez významu. Neboť soudu k posouzení zůstavená objektivní postačitelnost dokázaných okolností k důvodnému předpokladu pravdivosti zprávy nemohla by ospravedlniti sprostění ve smyslu § 4 nov. čís. 124 z roku 1924, kdyby bylo prokázáno, že obžalovaný subjektivně věděl, že objektivní průkaznost dotyčných okolností je jen zdánlivá a že věc má se v pravdě jinak. Správnosti tohoto stanoviska, jež dlužno zaujati již proto, že jedině hová požadavku, by se nalézání práva co možno přiblížilo materiální pravdě, nasvědčují také slova již uvedené zprávy v tisku 1884 »se stanoviskem subjektivním nebylo by možno vystačiti...« Ve stejném smyslu vyslovuje se v Právném obzoru z r. 1926 prof. Dr. Miříčka, jenž důkaz vyžadovaný k beztrestnosti podle § 4 nov. nazývá důkazem objektivně odůvodněného přesvědčení. To uvádí se na odůvodněnou, proč soud zrušovací přes onu vadu rozsudku podjímá se přezkoumávání o sobě právně nedostačujícího výroku, že obžalovanými mohlo tvrzení závadné zprávy býti důvodně považováno za pravdivé. Jak zrušovací soud již opětovně vyslovil, spadá řešení této složky beztrestnosti podle § 4 novely v obor skutkově zjišťovací činnosti soudu kmetského a může proto jejímu výsledku býti odporováno jen z důvodů formálních, pokud se nevytýká právní mylnost v pojetí otázky, jež má skutkově býti rozřešena. To vytýká stížnost ovšem větou, že dobrá víra musí tu býti již v okamžiku napsání článku a nemůže býti sháněna teprve dodatečně, — ale vytýká to bezpředmětně, neboť rozsudek v skutku činí předmětem svého zjištění dobu před sepsáním a před uveřejněním článku. Rozsudek také dochází ke svému předpokladu z popisu fonogramu a z fotografického snímku odpovědi Stürgkhovy, o nichž zjišťuje, že je v oné době obžalovaní měli již po ruce, a nikoli z těch důkazů, jež obžalovaní v skutku sháněli teprve za trestního řízení, když jim šlo v prvé řadě o důkaz pravdy, takže poukaz na tuto okolnost v souzeném případě nemá významu. Není ovšem vyloučeno, že výsledky průvodního řízení o okolnostech, o kterých obžalovaní nemohli tvrditi, že jim byly známy již před dobou napsání a uveřejnění článku, nezůstaly beze vlivu na posuzování otázky výrokem řešené, ale ve slovech odůvodnění rozsudkového se to neprojevílo a v tom směru nemá tedy stížnost, proti čemu by bojovala. Poněvadž rozsudek, jak pověděno, obírá se jen oněma dvěma doklady a dospívá k napadenému závěru z jich obsahu, vnitřní přesvědčivosti a zjevné pravdivosti, nesejde na tom, že neuvážil, což mu stížnost vytýká věcně za vadu formální, že obžalovaní nevěděli v době napsání článku, kde je originál a nechtěli udati,

od koho mají fotografie. Zmateční stížnost ve svém odporu proti onomu výroku soudu kmetského neprokázala právní mylnost jeho stanoviska ani nedolíčila jeho formální vadnost, neboť pouhé tvrzení, že fotografie o sobě nemohly stačiti pro bezelstnost obžalovaných, není svou podstatou než popíráním soudu kmetskému § 258 ř. tr. vyhrazeného práva, nabývati skutkové přesvědčení z výsledků hlavního přelíčení a průvodního řízení.

Pro otázku beztrestnosti podle § 4 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. jest, rozřešena-li kladně otázka tak zv. pravděpodobnosti, rozřešiti dále otázku, zda je zřejmým úmysl chrániti především zájem veřejný. V této otázce jsou zahrnuty tři složky: zjištění účelu správou sledovaného; posouzení a rozhodnutí, zda tento účel je takového rázu, by mu bylo přiznati povahu zájmu veřejného; zjištění, zda tento účel byl obviněným sledován především, t. j. zda, třeba sbíhaje se s účely jinými, převládal nad nimi a byl vedoucí pohnutkou projevu. První a třetí složka jsou povahy skutkové a proto jejich řešení v rozsudku může býti napadeno jen formálními důvody zmatečnosti; složka druhá je povahy právní. K 1. V souzeném případě rozsudek pokládá za prokázány snahu a úmysl upozorniti sjezd československé strany socialistické před rozhodnutím otázky příští politiky strany podle jednoho nebo druhého z uplatňujících se vlivů vzájemně odchylných vůdčích směrů na určité skutečnosti způsobilé, by při rozhodování padaly na váhu. K 2. Zájmu tomu přiznává soud kmetský povahu zájmu veřejného ve smyslu § 4 novely. Při veřejném rodu poukázal zástupce soukromého obžalobce k tomu, že snaha o vítězství některého z politických směrů mezi sebou soupeřících není zájmem veřejným podle § 4 tisk. novely. V té příčině nutno stěžovatele odkázati na doslov rozsudku, z něhož jest zjevno, že soud kmetský přiznává zájmu in concreto sledovanému povahu zájmu veřejného proto, že šlo o to, by byl zabezpečen pro vůdčí místa v mocné politické straně výběr osob kromě jiného nejčestnějších, a o uplatňování okolností, jež pro sjezd při rozhodování se mohly v tom směru padati na váhu. K 3. Kmetský soud zjišťuje posléze, že obžalovaní zřejmě zamýšleli především chrániti zájem veřejný. Zmateční stížnost soukromého obžalobce vytýká rozsudku bezzákladně za právně mylný názor, že každý zájem na některé politické straně je zájmem veřejným, neboť takového výroku rozsudek neobsahuje. Správné je ovšem, že otázka, co je veřejným zájmem — přesněji, zda zájem v souzeném případě podle zjištění sledovaný je zájmem veřejným — může býti řešena jen se stanoviska objektivního a že onen požadavek nemůže býti nahrazen subjektivním předsvědčením pachatelovým, že jednal v úmyslu chrániti zájem veřejný. (Připomenuto budiž, že se zmateční stížnost dovolává zprávy ústavně právního výboru senátu Národního shromáždění tisk 1884 nepřipadně, neboť slova z ní citovaná přicházejí ve zprávě té na místě zcela jiném, týkajícím se otázky tak zv. pravděpodobnosti). Než rozsudek si také takto ve smyslu objektivním otázku klade a v tomto smyslu k ní odpovídá. Tvrdíc, že není každý zájem politické strany zájmem veřejným, nýbrž že je v největším počtu případů zájmem stranickým, subjektivním, připouští stížnost, že přes tuto jistě nepopíratelnou pravdu je přece možnou shoda zájmu stranického (subjektiv-

ního) se zájmem veřejným. Vskutku požadavek, by řešení otázky o rázu zájmu in concreto sledovaného jakožto zájmu veřejného obstálo před hledisky objektivními, nemůže zajisté vylučovati řešení kladné, tvrdí-li nebo i zjistí-li se, že předmět zájmu je spolu i zájmem strany nebo i jednotlivce. Jestliže se tedy zmateční stížnost snaží dovoditi, že obžalovaní měli na »politické popravě« soukromého obžalobce zájem stranický, neuplatňuje tím ještě okolnosti ani stanovisko, vylučující možnost, že zpráva byla sepsána a uveřejněna v zájmu veřejném. Názor opačný vedl by k nepřijatelnému výsledku, podle něhož by právě osoby a strany nejčistších politických nebo vůbec veřejných cílů byly vyloučeny z dobrodiní § 4.

Která z naznačených možných složek především působila při napsání a uveřejňování zprávy, to posouditi spadá již do řešení otázky třetí. S tohoto hlediska je pak na soudu kmetiském, by vyšetřil a zjistil, zda ochrana zájmu veřejného byla skutečně vedoucí a rozhodující pohnutkou zprávy, či zda byla jen předstírána, nejsouc než pláštíkem pro ukájení zájmů stranických neb osobních. Jednou z okolností, jež mohly poukazovati na takovou pohnutku uveřejnění zprávy, okolnost, že Dr. S. měl písemný materiál v rukou již několik let před uveřejněním, se kmetiský soud zabýval a zmateční stížnost nevytýká jeho rozsudku v té příčině žádnou formální vadu, omezujíc se na tvrzení, že obžalovaným šlo zcela jasně o subjektivní zájem stranický. Ale neuvážena zůstala jiná okolnost ve zmateční stížnosti v této příčině uplatňovaná. Je to okolnost, jež přijíti mohla v úvahu již v otázce provedení důkazu tak zv. pravděpodobnosti, ale jež může míti význam také pro otázku, zda je zjevným úmysl obžalovaných, hájiti především zájem veřejný. V závadné části článku mluví se o žádosti, kterou místodržiteli knížeti Thunovi dne 26. července 1914 ústně přednesli poslanci S. a V., a pokračuje se: Ještě se ani nevědělo, jak Srbsko na rakouské ultimatum odpoví, ještě nebyla mobilisace nařízena a již přišli S. a V. k českému místodržiteli slibující, že se Č. S. bude v nastávajícím konfliktu dobře chovati Soud kmetiský jinak správně klade si otázku, zda nešlo snad předem o útok na osobní čest soukromého obžalobce, a též správně zastává stanovisko, že § 4 novely nechrání útoky vybočující z mezí vytýčených zvláštností případu a neobmezující se na míru nejnutnější, pokud bylo třeba dotýkati se cti soukromého obžalobce. Nežli si na ni odpověděl, měl však, by vyhověl požadavkům § 258 a § 270 čís. 5 a vyhnul se vadnosti rozsudku podle čís. 5 § 281 tr. ř., vysloviti se o smyslu a dosahu oné věty hledě spolu k historické pravdě a uvažovati o tom, zda se tím, že tu — bez opory v písemných dokladech — klade intervence soukromého obžalobce na místodržitelství do doby před odpovědí Srbska na rakouské ultimatum a před vyhlášením mobilisace, nebylo tvrzení, jež mělo se přece státi podkladem úsudku o soukromém obžalobci v očích jiných osob, zaostřeno a přibarveno způsobem, který by mohl v pochybnost uvéstí správnost odpovědi soudu na řečené otázky a míti tedy i význam pro rozřešení otázky po vůdčí pohnutce, převládavším úmyslu při sepsání a uveřejňování zprávy. V tomto ohledu je rozsudek stížen zmatečností z důvodu čís. 5 § 281 tr. ř., protože vytýkaná neúplnost týká se okolností závažné; právě proto, že zákon klade takovou váhu na

nepochybnou povznesenost pohnutky zprávy nad účely, jichž v ochranu nebere (viz k tomu poslední odstavec poznámek k § 4 ve zprávě ústavně-právního výboru senátu Národního shromáždění tisk 1884, str. 6, slova: »Slůvko »především« je položeno správně, protože je účelným, vyloučiti z beztrestnosti ty případy, kdy obviněný sledoval v prvé řadě jiný cíl než veřejný zájem, na př. pomstu, zhanobení soupeře, osobní prospěch a pod.«, — dále zprávu Ústavněprávního výboru poslanecké sněmovny tisk. 4569 str. 19 k § 4: »Proto poskytl (Ústavněprávní výbor) veřejnému tisku a to v případech, v nichž šlo pachateli deliktu proti bezpečnosti cti zřejmě a v prvé řadě o ochranu zájmu veřejného a nikoliv o skandalisování, výhodnější postavení . . .«, je třeba v těch případech, kde otázka, který zájem byl především sledován, není předem jasna, uvážiti všechno, co může přispěti k jejímu posouzení a rozhodnutí. Posouditi, zda se ony v odpovědi obžalovaných na zmateční stížnost přiznávající »nepřesnosti« vloudily do zprávy jen nedopatřením pisatelovým a zda proto nejsou zkreslováním úmyslným, může jen soud nalézací, jemuž jest v § 258 tr. ř. vyhrazeno hodnotiti výsledky řízení průvodního a dospívati ke skutkovým zjištěním. Bylo proto zmateční stížnosti soukromého obžalobce vyhověti a podle § 288 čís. 1 tr. ř. uznati, jak se stalo. Tím odpadla nutnost, obírat se vývody zmateční stížnosti k důvodům zmatečnosti podle čís. 4 a 7 § 281 tr. ř., jakož i ostatními opravnými prostředky obou stran, jejichž podklad, obě útratová usnesení soudu prvé stolice, padnouti musil spolu s rozsudkem, na němž spočívá.

Dodati je ještě toto: Obžalovaní žádají v odvodu na zmateční stížnost, by bylo použito v jejich prospěch § 290 tr. ř. Vytýkají, že posouzení činu podle § 491 tr. zák. je nesprávné, poněvadž, je-li — což neuznávají, jak bude ještě uvedeno — v závadné stati soukromý obžalobce viněn z opovržlivých vlastností nebo z opovržlivého smýšlení nebo vydáván u veřejný posměch, neděje se tak bez uvádění určitých skutečností. Výtka spočívá zřejmě na neporozumění rozsudku a nezavdává proto příčiny k zakročení, třebas bylo lze rozsudku vytýkati, že se nijak nenamáhal odůvodňováním právního podřadění. Neboť rozsudek v odstavci, končícím výrokem, že je tu objektivně dána skutková povaha přečinu proti bezpečnosti cti podle § 488 a 491 tr. zák., pokud mluví o jednání, z něhož je soukromý obžalobce zprávou viněn, přimyká se k doslovu § 488 tr. zák., a podřadění pod § 491 tr. zák. vztahuje se zcela zřejmě na poukaz zprávy na radikalismus soukromého obžalobce a na způsob, jakým se k němu choval hrabě Stürgkh. Pro trestní postížení činu záležejícího v uvádění ve veřejný posměch neposkytuje § 488 tr. zák. místa a s druhé strany není závadou použitelnosti § 491 tr. zák. okolnost, že podkladem vydávání u veřejný posměch nebo i hanění (kterýžto prvek ostatně musí býti obsažen i v posmívání se, by spadalo pod pojem § 491 tr. zák.) byl vztah k určitému jednání napadeného, z něhož jakožto mravní soud je závadný výrok odvozován. Odvod obžalovaných zastává dále názor, že pozastavená stať nemá toho smyslu, který prý do ní vkládá soud kmetský, a proto nezakládá ani trestné skutkové podstaty. V té příčině ovšem zabraňuje obžalovaným jejich procesní postavení, by mohli dojíti úspěchu. Neboť smysl a obsah projevu zjišťuje soud nalézací a jeho zjištění lze napadati jen uplat-

ňováním výtek formálních. K takovým výtkám z moci a povinnosti úřední nebylo by lze přihlížeti, ani kdyby vskutku byly obžalovanými v odvodu uplatňovány. Z téže příčiny musí se posléze minouti s úspěchem vývody odvodu v tom směru, že se obžalovaným podařil důkaz pravdy. I tu jde o řešení otázky skutkové, jež nepodléhá přezkoumávání s hlediska § 290 tr. ř. Nelze ani pochopiti, jakže si sprostění obžalovaní představují, že by mohl zrušovací soud měniti posouzení otázky zdaru důkazu pravdy, již věnují tolik místa ve svém odvodu, jenž přece není opravným prostředkem. Co obžalovaní přednesli v odvodu, nemohlo tudíž zrušovací soud pohnouti k tomu, by zmateční stížnost soukromého obžalobce zamítl z toho důvodu, že je sprostňující výrok rozsudkový ospravedlněn nedostatkem trestné skutkové podstaty. Názor obžalovaného S-ého projevený při zrušovacím roku, že trestní řád neskýtá mu možnosti vznésti opravný prostředek proti sprostňujícímu rozsudku kmetského soudu, uznávajícího, že objektivně je dána skutková povaha přečinu proti bezpečnosti cti podle §§ 488 a 491 tr. zák., není plně oprávněn. V souzeném případě, kde jde o čistě sprostňující rozsudek, nemají ani obžalovaní opravného prostředku, měli by jej však a to zmateční stížnost, kdyby byl rozsudek vyhotoven podle § 13 tisk. nov. (Srov. rozh. čís. 3100.).

Čís. 3355.

Pokud nejde o porušení předpisů §§ 151 čís. 3 a 170 čís. 5 tr. ř. a zmatek čís. 4 § 344 tr. ř., byla-li přísežně jako svědek slyšena osoba hysterická.

Porušení slibu porotců (§ 313 tr. ř.), že se nebudou před svým výrokem o předmětu přelíčení s nikým domlouvat, než se svými spoluprotci, není ohroženo zmatečností podle § 344 čís. 4 tr. ř.

Násilím ve smyslu § 125 tr. zák. jest jen to jednání, jímž byla napadená osoba přivedena ve stav nemohoucnosti, nikoli násilí spočívající v provedení mimomanželské soulože proti vůli ženy.

Násilím, ze kterého vzešla důležitá škoda, rozumí se v § 126 tr. zák. násilný čin, jímž byla napadená osoba přivedena ve stav nemohoucnosti, nikoli však násilný pohlavní akt.

Není vadou (§§ 318, 320, 344 čís. 6, 9 tr. ř.), nebylo-li pojata do hlavní otázky na zločin podle § 125 tr. zák., v čem »skutečně vykonané násilí«, a do dodatkové otázky na § 126 tr. zák., v čem »to násilí« spočívalo; bylo věci obhájcovou, by si vyžádal kontrolní otázku (§ 323 posl. odst. tr. ř.) na ony skutkové okolnosti.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, Zm I 662/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Písku ze dne 16. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 125 tr. zák.